

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Mironosițelor - ziua femeii creștine

In această săptămână, sâmbătă: **Sfinții Împărați Constantin și mama sa Elena**

Evangelhia duminicii

De la Sfântul Evanghelist Marcu

Cap. XV

43. Și venind Iosif cel din Arimatea, sftenic ales, care aștepta și el împărăția lui Dumnezeu, și, îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus.

44. Iar Pilat s-a mirat că a și murit și, chemând pe sutaș, l-a întrebat dacă a murit de mult.

45. Și aflând de la sutaș, a dăruit lui Iosif trupul.

46. Și Iosif, cumpărând giulgiu și coborându-L de pe cruce, l-a înfășurat în giulgiu și L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, și a prăvălit o piatră la ușa mormântului.

47. Iar Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosif, priveau unde L-au pus.

Cap. XVI

1. Și după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salomea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă.

2. Și dis-de-dimineată, în prima zi a săptămânii (*Duminică*), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt.

3. Și ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului ?

4. Dar, ridicându-și ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare.

5. Și, intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb, și s-au spăimântat.

6. Iar el le-a zis: Nu vă îspăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit ? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus.

7. Dar mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo Îl veți vedea, după cum v-a spus.

8. Și ieșind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică și de uimire, și nimănui nimic n-au spus, căci se temeau.

Femeile Mironosițe la Mormântul Domnului Iisus Hristos - Grafică realizată de Bogdan Zahariuc

Constantin astăzi, cu maica sa Elena, Crucea a arătat, lemnul cel preacinstit, care este rușinarea tuturor iudeilor și armă credincioșilor împărați asupra celor potrivnici. Că pentru noi s-a arătat semn mare și în războaie înfricoșător.

Condacul Sfinților Împărați Constantin și mama sa, Elena

Icoană realizată de Elena Merticariu

Biserica Ortodoxă cinstește în această a treia duminică după Paști, *Duminica Mironosițelor*, pe femeile care au venit la mormânt să ungă cu mir trupul Mântuitorului Hristos. Astfel, ele au fost primele care s-au încredințat de Biruința asupra morții, devenind primele vestitoare ale Învierii, „Apostoli ai Apostolilor”. Ele reprezintă modele de credință pentru toate femeile creștine, fapt pentru care, duminica în care sunt prăznuite a devenit *Ziua Femeilor Creștine*.

Acest popas duhovnicesc ne amintește încă o dată că femeia este capabilă să creadă cu tărie în Hristos, să-L iubească, să-L cunoască, să-L urmeze cu tot devotamentul. Cinstirea femeii în multiplele sale ipostaze: soție, mamă, iubită, soră, prietenă, trebuie să rămână o constantă a vieții creștine. O celebrare nu de o zi ci una perpetuă, esențializată în respect, recunoașterea rolurilor majore pe care femeia le îndeplinește.

Cu acest prilej adresăm tuturor enoriașelor noastre și cititoarelor Foii parohiale urări de sănătate, bucurie și frumoase împliniri duhovnicești.

De asemenea dorim să-i felicităm pe toți cei care, sâmbătă, în ziua cinstirii Sfinților Împărați Constantin și Elena, își vor serba ziua numelui.

La mulți ani !

Mama și educația religioasă în familie

Femeia, când e să nască, se întristează, fiindcă a sosit ceasul ei; dar, după ce a născut copilul, nu-și mai aduce aminte de durere, pentru bucuria că s-a născut om în lume” (Ioan 16-20, 21).

Mari sunt durerile femeii care naște, dar mai mari sunt și încercările și durerile de ani și ani ale părinților care vor să își crească fiii și fiicele în dreaptă credință, în lumea aceasta plină de păcat. Poate că cea mai mare durere a unui părinte este cea legată de copiii săi. El suferă ori de câte ori ei se se îmbolnăvesc, ori de câte ori cad în păcat sau ori de câte ori nu reușește să le fie alături. Dar dacă se ocupă cu grijă de creșterea lor, dacă cere ajutorul lui Dumnezeu pentru aceasta, bucuria lui va fi mare atunci când va vedea că eforturile sale au avut rost.

“Femeia se va mântui prin naștere de fii, dacă va stărui cu înțelepciune, în credință, în iubire și în sfințenie” (I Timotei 2, 15). Dar nașterea de prunci este mântuitoare numai în măsura în care implică și jertfa pentru creșterea trupeză și mai ales sufletească a copiilor, numai în măsura în care aceștia primesc o educație creștinească. Un copil este, într-adevăr, o adevărată binecuvântare de la Dumnezeu. Dar oare câți tineri căsătoriți conștientizează rolul lor și responsabilitatea imensă pe care o iau asupra lor prin nașterea unui copil ? Câți iau în serios responsabilitatea de a crește copiii în frică și în iubire față de Dumnezeu ? Am întâlnit familii tinere care, văzând cât de greu este să crească un copil într-un mediu creștin, curat, să se angajeze a-l proteja în mijlocul atâtor ispite și vulgarități întâlnite la fiecare pas, să îi asigure condițiile de dezvoltare armonioasă, preferă să nu aibă copii. Aceasta nu-i nicidecum o soluție. Trebuie să ai curajul de a-ți asuma rolul de părinte, chiar dacă nu ai experiență și nu știi cum să îl aperi de toate relele și să îl crești cât mai bine.

A fi un bun părinte este o artă, cum o artă este a fi un bun doctor sau un bun profesor. Dumnezeu ți-a dăruit un copil, dar asta nu înseamnă că o dată cu el ai primit automat și iscusința de a fi un bun părinte. A fi părinte nu este o meserie pe care o înveți, vrei nu vrei. A fi părinte este într-un fel asemănător cu a fi preot, spune Danion Vasile; este ascultarea unei vocații, e răspunsul la chemarea Celui de Sus.

Familia este o mică Biserică. Pentru copii, părinții sunt primele modele, primele icoane. Cel mai puternic exemplu, cel mai ușor de imitat. Dacă părinții și-ar da seama de uriașa responsabilitate pe care o au poate că ar duce o viață mai curată. Copiii Îl văd pe Dumnezeu prin părinți. Părinții sunt preoții casei lui Dumnezeu, care este familia. Credința pe care copiii o primesc de la părinții lor are ca punct de sprijin încrederea lor în cei mari. Numai când familia devine ca o Biserică, educația dată de părinți poate da roade care nu se strică.

Copiii trebuie duși de mici, cât mai des la biserică. Ei sunt fascinați de icoane și de picturile pereților. Dacă sunt obișnuiți de mici cu slujba

duminicală, cu atmosfera sfântă, cu Taina Spovedaniei și a Împărtășaniei, ei vor urma aceste ritualuri toată viața.

Modelul sfânt al Maicii Domnului, ne-a determinat să observăm și să sărbătorim virtuțile femeii creștine. Creștinismul dintotdeauna a pus mare accent pe virtuțile femeii: bunătatea, mila, dragostea, credința, speranța, pacea, jertfa. De la început, femeile s-au apropiat de Mântuitorul cu toată evlavie și încrederea. L-au slujit cu duioșie până la lacrimi și l-au iubit cu credință până la moarte, mai prompt decât apostolii.

În Sfânta Evanghelie, aflăm câteva chipuri de femei, care au rămas pilduitoare pentru toate femeile, în fruntea tuturor strălucind Maica Domnului, cel mai frumos chip de femeie și mamă, împodobită cu cele mai alese virtuți: sfințenia și fecioria.

Cei mai mulți dintre noi nu au în suflet credința pe care o învață din carte, ci credința pe care le-o sădește în suflet mama în copilărie. Copilul trăiește din viața mamei: vede cu ochii mamei, vorbește limba mamei, simte cu inima mamei. “Mama este jumătatea copilului”, spune Aristotel. De aceea, rolul ei în creșterea copiilor nu poate fi înlocuit de nici o școală și de nici un pedagog.

Fiecare părinte și mai ales mama trebuie să se roage fierbinte Domnului pentru sănătatea și ajutorarea copiilor săi. De asemenea, copiii sunt datori să îi iubească, să îi respecte, să îi asculte și, la rândul lor, să se roage pentru părinți.

Sfântul Filaret al Moscovei ne învață astfel: “Copii! Prețuiți binecuvântarea părinților de o mie de ori mai mult decât oricare altă moștenire”.

Să cugetăm la acestea.

Marina - Melania Irimia

Sfinții Împărați Constantin și mama sa, Elena

Sfântul Constantin cel Mare a fost fiul împăratului roman Constantiu Chlor și al Sfintei Elena. Tatăl său a fost cezar în părțile de Apus ale imperiului, cu titlul de august fiind Maximian, în vreme ce, în Răsărit augustul Dioclețian își luase ca ajutor un cezar, pe Galeriu. Fiind bolnav, Constantiu își cheamă fiul la domnie (anul 306), încredințându-I provinciile apusene ale Imperiului, în vremea în care mai mulți cezari își disputau întâietatea la conducerea Apusului sau Răsăritului. Ca urmare a conflictului dintre Maximian Daia (305 – 313) și Liciniu (308 – 321), ceilalți doi împărați, Maxențiu (307 – 312) și Constantin, vor deveni inamici. Căci Maxențiu (care era cezar în Apus și stăpâna Roma) îl sprijinea pe Maximian, iar Constantin (aflat atunci în Galia) era de partea lui Liciniu. Constantin înfrânge trupele lui Maxențiu la Turin și Verona și se pregătește să vină asupra Romei. Lupta decisivă cu Maxențiu se va da la Podul Milvius, lângă Tibru, în octombrie 312. Conform unor mărturii demne de încredere, cum este aceea a scriitorului bisericesc Eusebiu de Cezareea, prieten al împăratului, în ziua premergătoare luptei, rugându-se “Dumnezeului tatălui sau” (deși fusese păgân, Constantiu Chlor credea într-un dumnezeu suprem, disprețuind se pare, politeismul roman), Constantin a văzut pe cer o cruce luminoasă și o

inscripție: „ *in hoc signo vinces*” (prin acest semn vei birui). În noaptea care a urmat, spune același istoric, împăratul a avut un vis în care Hristos l-a îndemnat să însemneze cu crucea toate steagurile armatei sale. Va urma ziua luptei, în care Maxentius este biruit și se îneacă în Tibru, iar Constantin va intra triumfător în Roma. La puțină vreme după aceea, la începutul anului 313, Constantin emite „Edictul de la Milan” care va pune capăt persecuțiilor, garantând libertatea credinței și a cultului. Actul este emis cu acordul lui Liciniu, care, în Răsărit purta război cu Maximian Daia. După înfrângerea și a apoi moartea acestuia din urmă, între Liciniu și Constantin avea să izbucnească un conflict de interese politice. Constantin îl învinge în bătălia de la Chrysopolis, la 18 septembrie 324, și-l va condamna la moarte puțin mai târziu. Prin urmare din anul 324, Constantin rămâne singur la conducerea Imperiului Roman, poziție pe care și-o va menține până la sfârșitul vieții, în anul 337. Din momentul publicării Edictului de la Milan, religia creștină devine „religio licita”, ba chiar protejată de autorități.

Constantin va declanșa o reformă socială, administrativă, juridică, bazată pe principii provenind din religia creștină, sau care-l favorizau pe adepții ei: subvenții pentru întreținerea clerului, abolirea pedepselor crude (răstignirea, stigmatizarea), protecția păturilor sociale defavorizate (văduve, orfani), duminica drept zi de odihnă. Biserica va cunoaște o perioadă de mare înflorire, atunci ridicându-se numeroase lăcașuri de cult pe tot cuprinsul imperiului, din Antiohia la Ierusalim, de la Tir la Nicomidia și Roma, împărăteasa Elena, mama lui Constantin, având o contribuție majoră în susținerea acestui efort înnoitor.

Împăratul decide să construiască o nouă capitală pe locul unde se afla atunci vechea cetate Bizanțion, pe Bosfor, oraș căruia îi va pune numele Constantinopol și pe care îl va inaugura la 11 mai 330. El este cel care a convocat Sinodul I Ecumenic de la Niceea din 325, participând la ședința de deschidere și de închidere și promulgând apoi hotărârile sinodului.

Constantin a fost botezat de episcopul semiarian Eusebiu de Nicomidia, în mai 337, cu puțin zile înainte de moartea sa, produsă la 22 mai 337.

Sfânta Elena s-a convertit, se pare, în jurul anului 312 și s-a atașat foarte mult de valorile noii religii, devenind un adevărat exemplu de dăruire pentru binele Bisericii. Potrivit tradiției, prin râvna ei pentru descoperirea relicvelor sfinte, a fost reperat locul Golgotei, s-a găsit lemnul crucii pe care a fost răstignit Hristos; prin dărnicia ei s-a construit Biserica Sfântului Mormânt, Biserica de la Betleem sau cea de la Nazaret.

Pentru eforturile depuse în slujba Bisericii, pentru contribuția imensă la răspândirea și înflorirea creștinismului pe tot cuprinsul imperiului și dincolo de hotarele lui, Constantin și mama sa Elena, au fost trecuți de Biserica Răsăriteană în rândul Sfinților și sunt socotiți “întocmai cu Apostolii”.

Georgiana și Roxana Aioanei

Bibliografie: *Dicționarul Sfinților Ortodocși*

Cronică: Duminica Tomei - hramul parohiei

Ca în fiecare an, în prima duminică după Sfintele Paști, parohia noastră și-a serbat hramul întru cinstirea Sfântului Apostol Toma și în memoria aceluși moment al atingerii sale de Domnul Cel înviat, care înseamnă pentru noi toți încredințarea Învierii și a divinității Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

În seara zilei de *sâmbătă, 7 mai*, s-a oficiat Slujba

Vecerniei Hramului și a Litiei, la care a participat un sobor de 8 clerici, condus de Pr. Mircea Stoleriu, paroh la Biserica “Adormirii Maicii Domnului” - Galata, cel care a ținut și cuvântul de

învățătură.

Preasfinția sa a evidențiat, între altele, rolul pe care l-a avut îndoiala și cercetarea Sfântului Toma, afirmând că omul este dator să caute, să cerceteze pentru a ajunge la certitudini. Deși, astăzi noi nu mai avem posibilitatea de a ne încredința de dumnezeirea lui Hristos în maniera directă în care Toma sau ucenicii au realizat-o în vremea lor, cuvintele pe care Hristos le-a adresat ucenicului Său: “Nu fi necredincios, ci credincios” sunt valabile pentru fiecare dintre noi. Din credință ni se descoperă Hristos; în sufletul fiecăruia Hristos vorbește, se descoperă. Cum ? - Se descoperă atunci când avem mai mare nevoie de el. Pedagogia lui Hristos – care ne trece uneori prin necazuri, prin dureri, prin incertitudini - ne conduce spre această descoperire. Sigur că unii pot dintr-o dată să se revolte față de Dumnezeu la vreme de grele încercări, de suferință; alții au înțelepciunea de a vedea că răul care s-a abătut asupra lor este plată a păcatului și recunoscându-și vinovăția, smerindu-se, Hristos vine în sufletul lor. Calea cunoașterii lui Hristos este smerenia. Credința nu trebuie să fie una declarativă, ci una lucrătoare, împlinitoare, care să privească spre Dumnezeu și spre semenii. Astfel putem

mărturisii o dată cu Apostolul Pavel că Hristos trăiește în noi.

Mulțumim pe această cale pentru prezența deosebită Pr. Prof. Ioan Vicovan, de la Parohia “Sfânta Parascheva”, Pr. Vasile Vicovan, de la Biserica “Înălțarea

Domnului” – Nicolina, Pr. Aurel Mărgineanu, paroh la Biserica “Sf. Gheorghe” – Eternitate, Pr. Constantin Barna, Pr. Aristide Leftter și Pr. Viorel Mihalache.

Au fost de față la acest moment de sărbătoare a parohiei noastre și doi invitați de onoare ai parohiei noastre:

Părintele Abelardo Lobato, Președintele Academiei Pontificale “Toma de Aquino” din Roma și Maria Tereza Candian, Directoarea Institutului Secular al Sfintei Teresa a Pruncului Iisus, din Lugano.

Atmosfera solemnă a slujbei a fost întregită de participarea Corului parohial, precum și unui grup de elevi ai Seminarului “Sfântului Vasile cel Mare” din Iași,

îndrumați către parohia noastră de domnul profesor Constantin Simiraș.

Ne-a bucurat faptul că, în ciuda timpului nefavorabil, a ploii din abundență care s-a revărsat peste Iași, un număr mare de credincioși a fost prezent la slujba din ajunul hramului parohiei noastre.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Preot II Viorel Mihalache
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.

Duminică, 8 mai, s-a oficiat Slujba Utreniei, urmată de Sfânta Liturghie în aer liber,

cu participarea P.Cuv. Protos. Amfian Răgoșcă, starețul mănăstirii Stavnic, Pr. Aristide Leftter, Pr. Viorel Mihalache și a preotului paroh Mihai Mărgineanu.

După săvârșirea Sfintei Liturghii a urmat Slujba de pomenire pentru ctitorii Bisericii Sf. Apostol Toma, respectiv, pentru Banul Toma Cozma, soția acestuia, Ecaterina și Maria Anastasiu Apostol Ketreanca, precum și pentru cei adormiți.

În continuare, a fost organizată o agapă creștină pentru circa 200 de pelerini și pentru 80 de nevoiași, prin implicarea meritorie a episcopului și a membrilor

Consiliului și Comitetului parohial, cărora le adresăm sincere mulțumiri și felicitări pentru modul exemplar în care au ajutat parohia la aceste manifestări.

Exprimăm totodată alese

mulțumiri sponsorilor, dar și creștinilor din alte parohii, care au fost alături de noi, întru comuniune și bucurie duhovnicească.

Ținând cont de pregătirile frumoase și de organizarea atât de reușită a întregului program al sărbătorii, le adresăm sincere mulțumiri și felicitări pentru modul exemplar în care au reprezentat parohia la aceste manifestări.

Exprimăm totodată alese mulțumiri și sponsorilor, dar și creștinilor din alte parohii, care au dorit să ne ajute și să fie alături de noi în aceste clipe de bucurie duhovnicească.